

ti i ja smo bili par

ljubica arsić

Mika Pot Cimerman, poznatiji među bagrom kao Prljavi Mik uhvaćen je jedne noći pored Rogine garaže. Šta još reći o Miku osim da je naseo podloj nameštalji zato što je voleo žene. One su doduše hvalile njegovu inteligenciju ali su izlazile sa drugima o kojima nisu tako lepo govorile.

Kinjiče ga. Kočijaš i Luda su u stanju da mu povade sve zube, jedan po jedan, revnosno, a zatim da mu odseku testis. Nema poštenih razloga već samo i jedino raskravljenost usta ili presamičeno telo. Da li je Prljavi Mik u stanju da pomisli šta bi bilo s njim da je odbio devojčuru koja mu se raskalašno podavala dok su njeni pajtaši polako zatvarali krug? Nije, jer crveni od besa, crveni od stida. Naravno, na svoj način, mada se i njegov način promenio.

— Najzad smo te ukebali, skotino.
Hermit je i dalje u crnoj fotelji; vodnjikave oči, svaki put sve neviniji izgled, svaki put sve nemilosrdniji. Spušta čašu sa ostatkom viskija na čupavi tepih. Odmahuje ostalima da stanu iza naslona.

— Skratili bismo te za kožicu da to već nisu uradili pametniji od nas.

Mik pokušava da uzmuti vodu tako da izgleda duboka.

— Kakvim si to gadostima napunio glavu?
— Umukni, jeguljo, odgovara mu Hermit.

Smrt u Miku ne izaziva strah, jer je svaki čovek zaslužio s manje ili više muke; ali njene oči! Da, pre dvadeset godina Julijana je bila balavica. Najbolje na njoj bile su oči. Zelene, sasvim zelene. Veoma nevine dok je bila u nevinom dobu. I veoma poročne u onom drugom. Sada je ona Imperatorka, kraljica kriminala pred kojom će morati ovako bez pantalona, tek skinut s kurve.

— Juče sam napunio četrdeset osmu, viknuo je ljutito i očajno.

Luda je digao nogu i pokazao mu pendžetiranu cipelu.

Dugo je vremena prošlo otkad je nije video, ali ga je njen glas još uvek obarao s nogu.

— Kako je, Mik? Veća si kukavica nego što izgledaš.

Imperatorka je držala njegove posuvraćene pantalone kao da pridržava nekog pijanog muškarca kome će se obratiti sa nežnošću.

— Da li stvarno izgledam kao kukavica?

— Ne, Imperatorka je pretresala džepove njegovih pantalona, — ne, izgledaš prilično smelo, naročito ovde i bez pantalona. Ovo ti je verenica?

Hteo je da prede rukom preko lica, da zagladi kosu, ali su ga Hermit i Luda čvrsto držali. A sad? Stajali su nemi i ukočeni.

— U stvari, zašto bih te lagao. To mi nije verenica nego žena.

— Ti i ja, Mik, ti i ja smo nekad bili par.

— Dao bih ne znam šta da sve opet ovde počne. Hoću reći: da sam razveden i da moja žena bez historije prihvati tu mogućnost.

— Ako misliš da sam budala, onda si stvarno pošandrao.

— Ko još danas hoće da doživi bajku, reče Mik — s pameću ne sme da se ophodi bojažljivo.

Imperatorka je nosila krunu moći koju je sama napravila. Krunu od rastočenih bubrega, slomljenih ruku, od batina napuklih ramena.

— Lažeš, Mik; lažeš kao ulično pseto. Sem toga, klipane, prostačino, ja i veličina, ja i zadovoljstvo, ja i moj Muškarac. Nikada Imperatorka i jedna obična vucibatina, ološ smrdljivog grada.

A stvarno je lagao. Nekada ju je voleo kao nijednog drugog na ovom svetu, a sada je stajala ispred njega kao osušena ljuska ljubavi.

— Da nisi gurao nos tamo gde ti nije mesto i da si sedeo pored svoje ženice, ne bi ti se ovo dogodilo.

— Ali ja nju ne volim, viknuo je Mik a krik mu se vratio u munjevitom stisku mišica. — Ne zanima me nijedna žena koja nema ljubavnička, muža, ispovednika, cara, Boga kome već pripada. Ne zanima me nijedna žena ukoliko,

dok vodim ljubav s njom ne kaljam čast drugog muškarca. Ne zanima me nijedna žena ukoliko je moja ljubav ne oslobađa. Neću voliti nijednu zauvek, nego samo da bih je učinio ženom!

— Prljavi Mik pred Imperatorkom, smejala se. — I šta ću još da vidim, a?! Onog starog Mika u panama odelu, onog koji je učio za bankara i udvarao mi se pred vratima Nove pekare. Vežite mu ruke i dobro ga držite.

Mik je mislio, čak je bio siguran da se nalazi usred neke divne besmislice. Imperatorka je otvorila vrata površno zaklonjena japanskom hartijom i iz njih je pokuljao mrak. Kao da mu je kazala: jedina tvoja šansa je da se izgubiš u noći. U mračnoj noći. U savršenom mraku. Razumeš li me? Opet je viknuo mada je to bilo suvišno jer su svi čekali i čekali.

— A ko te je ljubio u pozajmljenim kolima, ko te je milovao, ko ti je zverskim pokretima pocepao bluzu, ko je izmislio tvoje drugo lice Imperatorke, ko je umirao od želje da te dodirne?

Vikao je uzalud. Iz mraka otvorenih vrata izašao je mladi čovek u panama odelu.

Mik se sledio od užasa jer je u njemu prepoznao sebe, onog mladog Mika koji je po nagovo-

lopovi nebojša ćosić

Napolju je bio pun mesec. Bila je noć, ali, bilo je svetlo i na nebu isto ono dnevno sunce samo malko ubledelo.

U sobi su sedeli žena i čovek. On je bio zagledan u paučinu koja je ukrašavala rešetke praznog kaveza, ona je plela. Ispunjena zdravim kuhinjskim mirisom soba je ipak odisala tugom. Izvesnom merom čamotinje koju je čovek pokušao ublažiti paljenjem ukrasnih sveća u času kad je žena spustila na sto lonac iz kog se pušilo. Njihova svetlost na trenutak učini jasnijim zlatne očnjake u ženinim ustima. Za vreme obeda vladala je ćutnja, samo zvuci iz prisnog susreta pribora sa porculanskim posudom.

Za to vreme u kući pored njihove dvojica lopova su se razbaškarija u dnevnoj sobi domaćina. Njihova pomoćnica se šetkala između sobe, kupatila i kuhinje. Zatim se brčkala sa crnomanjastim lopovom u kadi punoj pene. Posle su ispraznili sve bočice mirisa koje su zatekli u ormarčiću iznad lavaboa. Mirisi su im malo zamutili svest i oni su se predano prepustili ljubavi na pločicama kupatila. Onda su se ponovo vratili u kadu, zadihani i zadovoljni, i tamo zaspali.

Osetivši usamljenost drugi se lopov upoznao sa domaćinovim bifeom.

Blistavih zenica, sricao je slova sa etiketa: rum, konjak, votka, kajsija, kalvados. Posebno mu se dopala etiketa na kojoj je bio nacrtan vitež. Vitez je u desnoj ruci držao pehar u koji je kapao crveni groždani sok.

Iz te je boce lopov najpre potegao i pošto je zadovoljno cmoknuo okrenuo se sadržaju ostalih. Kod kajsije ga je začudila jačina tečnosti te je načinivši kiselo lice jednu čašu prosuo na sto i razlivenoj sadržini prineo plamen šibice. Plamen se razlio mušemom. On je lopovu izmamio osme. Promrmljao je očigledno zadovoljan kvalitetom i sa novim elanom se vratio bifeu. U velikoj je časi pažljivo odmeravajući količine tečnosti iz svake boce napravio koktel kome je dodao dve ljute paprike, sirće, so, nešto vode. Paprike su kao kakve akvarijumske ribe spokojno zalebdela u koktelu.

U radiju je psihijatar govorio o poremećajima spavanja. Povremeno su njegova tumačenja prekidala melodije lakih pesama.

ru porodice učio za bankara da bi onako šarmantan i lep, proneverio očeve pare.

— Kakvo je to lasersko glupiranje?

— Nikakvo glupiranje, to si stvarno ti, rekla je Imperatorka, — takav si nekad bio, zalizan i u panama odelu.

— Jednom sam imao strašnu mōru, sanjao sam da sam bio tri osobe.

— Ovo nije san, budan si više nego ikad.

Iz nepostojećih flaša penušao je šampanjac, sa nepostojećeg radija svirao je tango. Nekako se povratio i upitao:

— Ovaj mladić treba da me ubije?

— Ne, Nik, smrt će još čekati na tebe. A sada se gledaj, tako si hodao dok polako nisi počeo da se pretvaraš u olupinu.

Mladić mu se približavao prateći melodiju tanga. Šampanjac i tango, to ide. Gospode, to je stvarno on, Mik Cimerman, nesudeni bankar, njegovo lice na kojem je kao mladić uzaludno opipavao surovost, mušku jabučicu koja šeta niz grlo. Uspeo je da ga pljune.

— Zašto pljučeš na svoje uspomene, Mik?

— Ali to je kao da zavodim samog sebe, zavapio je.

Iako je obožavao tango, čak ni on nije uspeo da ublaži njegov očaj. Naprotiv. Tango je umrsio misli koje su se ticale onoga od čega treba da pobeogne. Bio je vezan i beskrajno ojađen.

— Dubretaro, šta si to smislila?

Ali već je bio okrenut leđima, u pozi koja bi teško mogla da se nazove muževnom, sa nekom radošću da je ono lepo mlado lice nekad bilo njegovo.

I pored svog kvaliteta koktel nije postigao cilj — nije odagnao iz lopova osećaj usamljenosti te je odlučio da potraži svoje saradnike.

Međutim, to je traženje vrlo potrajalo pošto se kao poslednje prostorije setio kupatila. Potragu kroz prostorije domaćinovog stana produžavalo je i teturanje, ponegde pravo saplitanje nastalo delom kao posledica uzimanja koktela, ali više, zbog mraka u krivudavim hodnicima, odajama, do kojih čak ni mesečina prisutna te noći i u najskrivnijim jazbinama grada nije mogla da dopre.

Kad je pogledao svoje drugove, njihova blažena lica, prvo što je uradio bilo je da odvrne slavinu i sa iščekivanjem gleda kako im voda stiže do brada, preliva na usta i nos.

Čim se zagrcnuo, crnomanjasti je iskočio iz kade, zgrabio sapun i gađao druga naslonjenog na lavabo. Ovaj je, pak, oduševljen tim postupkom, uz vrisku, podražavanje konjskog njištanja, istrčao iz kupatila da bi im sa one strane vrata poručio kako ih želi oboje videti u dnevnoj sobi.

— Katarina gladan sam. Kao? Kao? — rekao je. Katarina je ozbiljno shvatila poruku i požurila iz kade. Ipak, život je pun čarolija. Ona i crnomanjasti su našli vremena da se opet spuste na pločice i tu ostanu neko vreme.

Kad se ogrnula haljinom, Katarina je vredno, kao dobra vila, zalebdela kroz kuhinju i sobu pripremajući obrok.

Ema se te noći u dogovoru sa majkom iskrala kroz prozor svoje kuće. Majka joj je za sreću ušla u rub lake haljine glavicu luka da je štiti od ljudske zavisti. Od te noći Ema je sa svojim draganom bila samo gost u svom domu.

Život u srebrnoj noći, malko ubledelog sunca, zaista je pun čarolija.

Crnomanjasti nije mogao da se načudi detaljima koji su stizali za sto. Kečap, kavijar, sonitama u maslinovom ulju, prah u boci gde piše viriklama, jagnjeća sarma, ruska salata, mozak, tarator, pašeta od šljukinih jezika, u najfiniji prah samleveni jelenji rogovi prelive-ni smokvinim sokom, tube paradajza od lihtcrvene do tamnozeleno, karmin boje, grčki kupus na čudesan način, frensprit sa bade-mom. I sve je to na sto iznela njihova vila.